

[Ministeren for udviklingsbistand]

Hr. Rosing nævnte også problemerne i forbindelse med Bangladesh og også det nyeste sammenstød, der har været. Det må den danske regering naturligvis udtrykke bekymring over og også tage afstand fra. Dertil vil jeg gerne føje, at Danmark og det øvrige donorsamfund gennem årene jo har søgt at lægge pres på den bangladeshiske regering for at få den til at forbedre menneskerettighedssituationen i Chittagong Hill Tracts, og herunder også at sikre, at flygtningene fra lejrene i Indien kan vende hjem.

Efter at Bangladesh fik sin første demokratiske valgte regering i februar 1991, er forholdene langsomt blevet forbedret. Der er imidlertid fortsat anledning til bekymring på grund af militærets fortsatte meget synlige tilstedeværelse i området, som også hr. Rosing nævnte.

Danmark har senest i forbindelse med de årlige bilaterale bistandsforhandlinger med Bangladesh her i oktober måned over for den bangladeshiske indenrigsminister endnu en gang understreget vigtigheden af, at de bangladeshiske myndigheder fortsætter deres bestræbelser på at nå frem til en fredeligt forhandlet løsning med fuld hensyntagen til stammefolkenes særlige forhold og ønsker om større selvstyre.

Så var hr. Fischer også inde på spørgsmålet om Tibet, og der blev vist repliceret fra hr. Peter Duetoft på det spørgsmål. Regeringen ser frem til, at der kommer nogle helt præcise og aktuelle forslag, som vi kan forholde os til.

Vedrørende Østtimor skal jeg sige, at Danmark sammen med de øvrige EU-lande med bekymring har fulgt udviklingen på Østtimor, og der er inden for rammerne af det europæiske politiske samarbejde vedtaget en lang række erklæringer, hvori man bl.a. har protesteret mod de indonesiske myndigheders fremfærd på Østtimor. De 12 EU-lande har senest ved det belgiske formandskabs indlæg på FN's 48. generalforsamling udtrykt støtte til generalsekretærens bestræbelser på at opnå en retfærdig og internationalt acceptabel løsning på Østtimorproblemet. En sådan løsning må være i overensstemmelse med FN-pagten og må også sikre respekten for det østtimoresiske folks legitime interesser.

Umiddelbart efter begivenhederne i Dili på Østtimor i november 1991 indførte Danmark et stop for nye projekter i bistandssamarbejdet med Indonesien. På baggrund af de indonesi-

ske myndigheders bestræbelser for at undersøge det passerede og placere ansvaret blev det besluttet i februar 1992 under den tidligere regering, at bistanden inden for demokrati- og fattigdomsorienterede områder kunne genoptages.

Til fru Hanne Severinsen vil jeg sige, at jeg var glad for bemærkningerne om og understregningen af, at vi nu har forladt reservatperioden og bevæger os ind i den anden epoke, nemlig dialogperioden. Jeg var også glad for fru Hanne Severinsens bemærkninger vedrørende miljøstrategien for det arktiske område, og her vil jeg benytte lejligheden til at komme med yderligere et par bemærkninger. Som et led i opfølgningen af Nuukerklæringen vil regeringen etablere og finansiere et sekretariat, som skal fremme de oprindelige folks deltagelse i den vedtagne strategi for miljøbeskyttelse i det arktiske område og i bestræbelserne på at opnå en miljømæssigt bæredygtig udvikling i området. Vi håber, at det kan blive etableret hurtigst muligt.

Jeg vil gerne svare på fru Birgitte Husmarks spørgsmål om, hvorfor der er vanskeligheder med FN's deklaration for de oprindelige folk, og om regeringen har ændret perspektivet. Nej, det har regeringen ikke. Jeg prøvede blot at give en nøgtern oplysning om vores vurdering på nuværende tidspunkt af, hvornår en sådan deklaration kan være hele vejen igennem proceduren. Problemet er ikke, at vi fra vores side har ændret holdning til spørgsmålet om at få vedtaget en sådan deklaration, men det er min nøgterne vurdering, at med alle de høringsinstanser, som en sådan deklaration skal igennem, vil resultatet blive, at en endelig vedtagelse først vil kunne finde sted i 1995.

Så vil jeg sige tak for hr. Peter Duetofts bemærkninger om den mere fundamentale diskussion, nemlig at vores fælles indsats og opgave jo er at sikre den kulturelle mangfoldighed – jeg håber, at hr. Peter Duetoft kan høre mit svar over højtaleren et eller andet sted – det underlige er jo, at vi godt kan se behovet for, at dyrearternes mangfoldighed må vi endelig gøre noget for og sikre, at dyrearterne ikke forsvinder; men det er sværere for os at tackle og håndtere, at den kulturelle mangfoldighed i menneskeheden heller ikke må forsvinde.

Hr. Peter Duetoft spurgte, om vi ikke bør overveje vores fattigdomsorientering. Hertil vil